

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

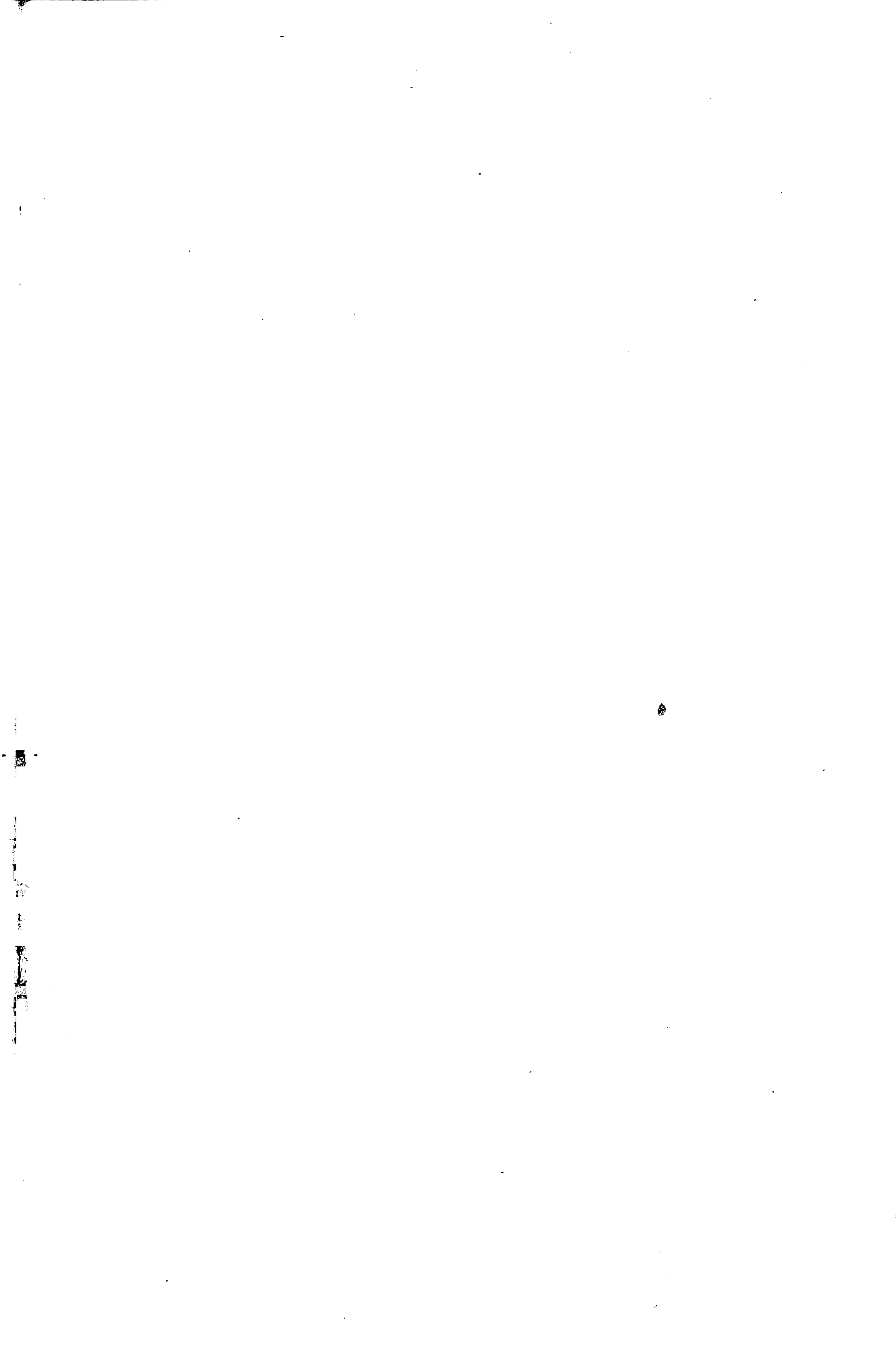
Forfatter(e) Author(s):	Berntsen, Aage.; Aage Berntsen.
Titel Title:	<u>Klinten og Hveden : Digte</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : V. Pio, 1914
Fysiske størrelse Physical extent:	70 s.

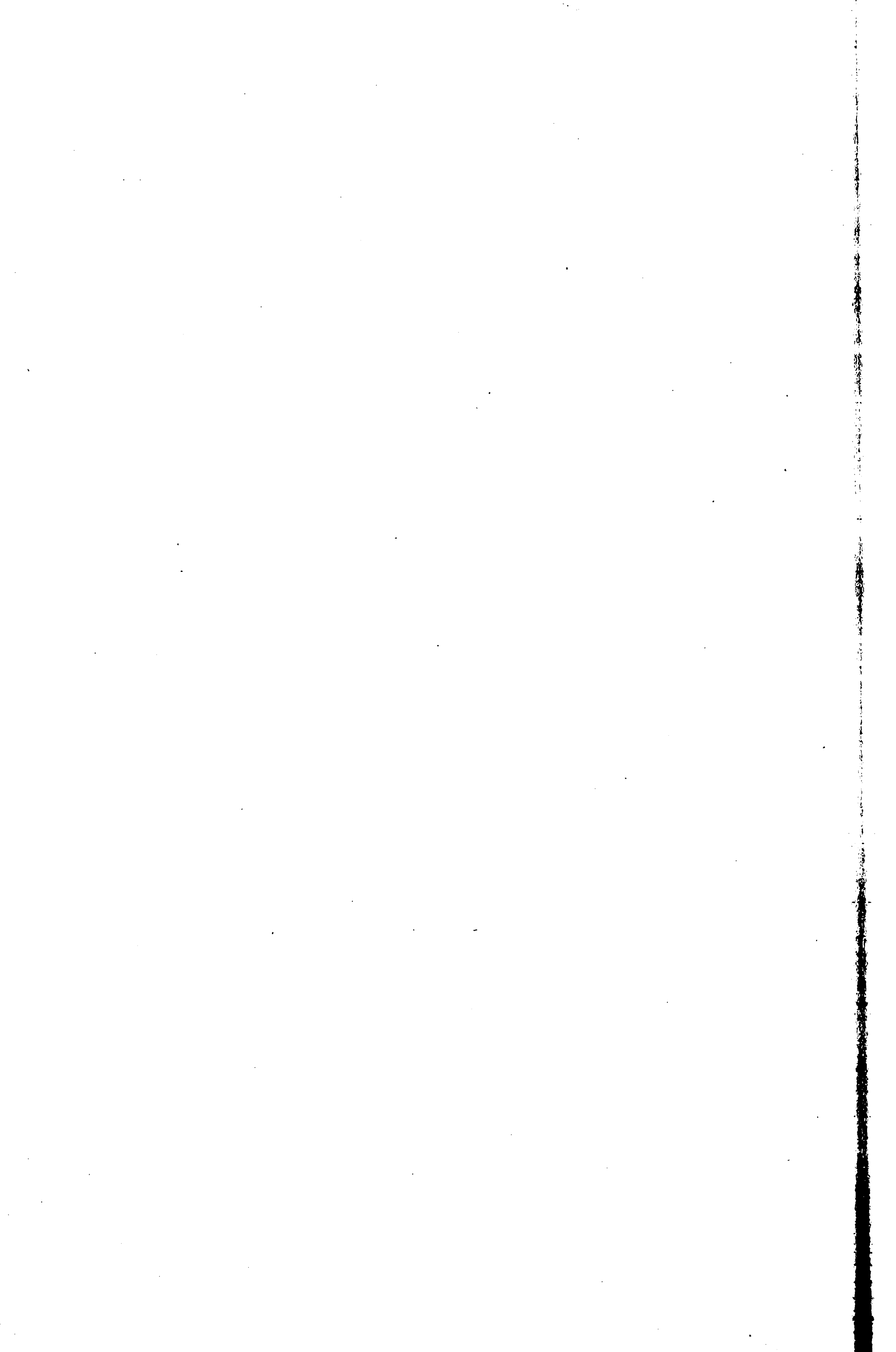
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

KLINTEN
OG
HVEDEN

1815 - 1819

AAGE BERNTSEN

KLINTEN OG HVEDEN

DIGTE

KØBENHAVN

FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL

— POVL BRANNER —

1914

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & Co. (IVAR JANTZEN)

TIL
MIN FADER

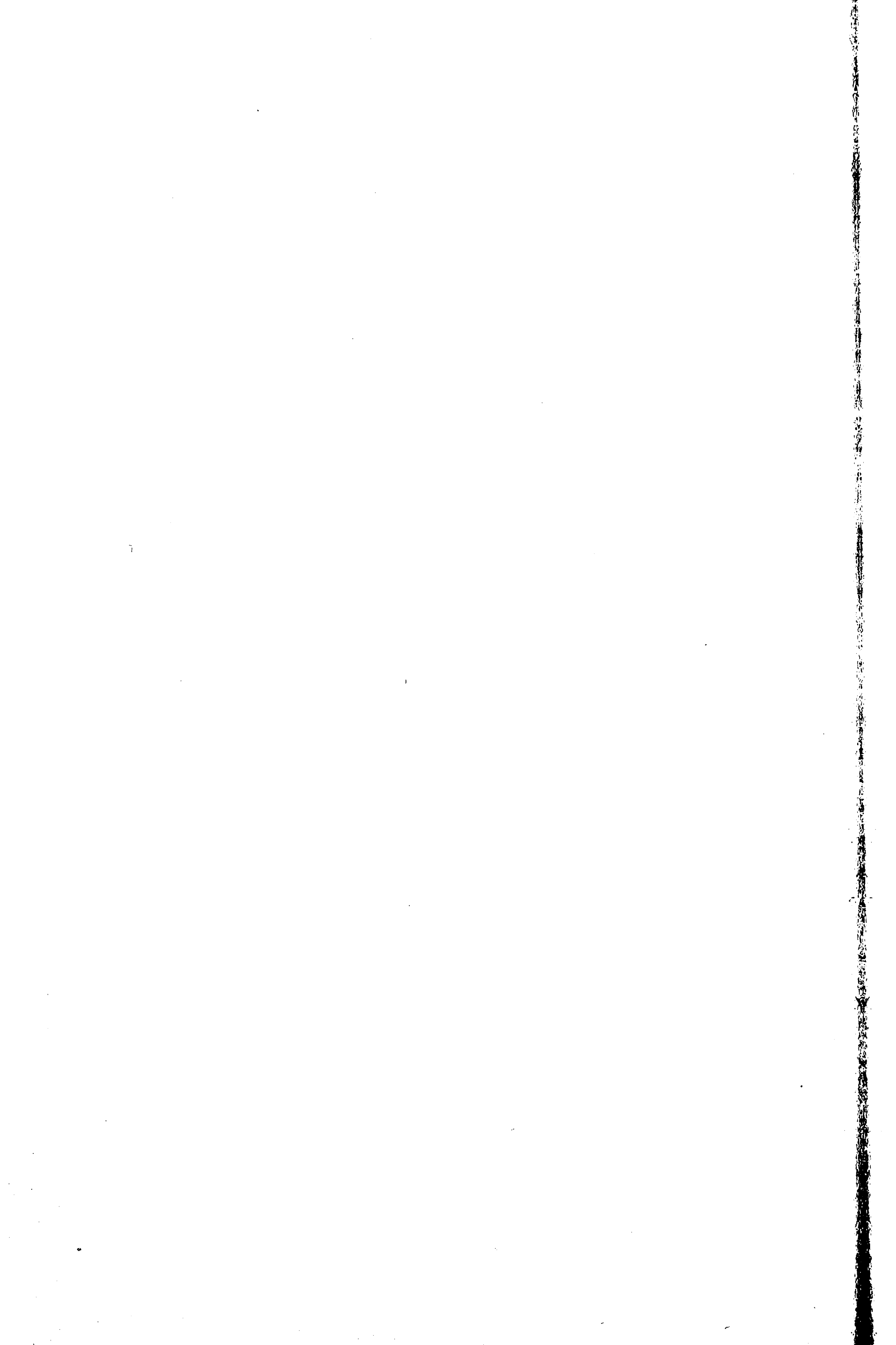
INDHOLD

I.

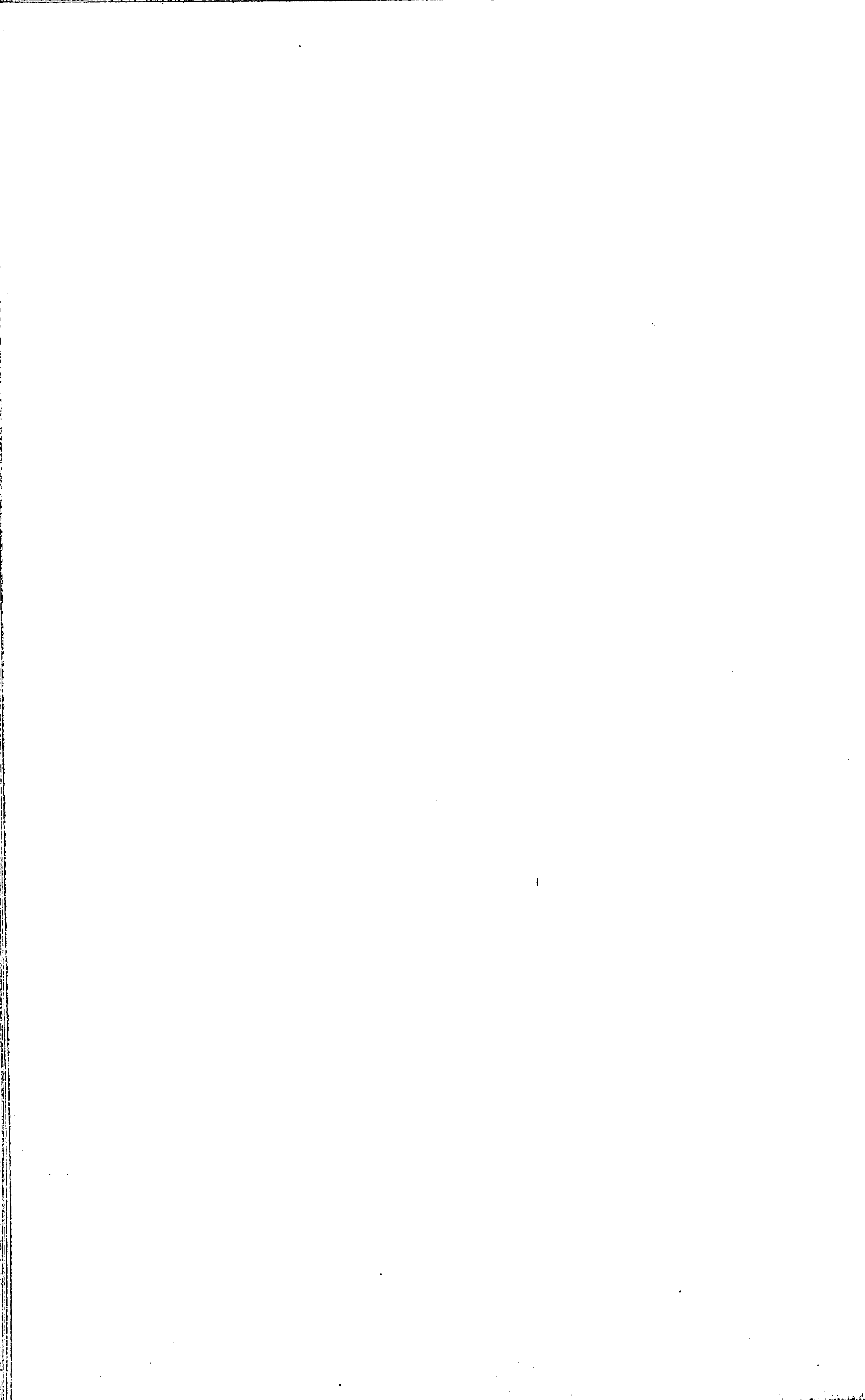
<i>Sommernat i Dyrehaven</i>	11
<i>Den sene Dag</i>	13
<i>Vibeke</i>	14
<i>Kærligheden</i>	15
<i>Store tunge Aftenskyer</i>	16
<i>Søn og Fader</i>	17
<i>Husarhesten</i>	19
<i>Landevej</i>	24
<i>Don Juans Død</i>	31
<i>Den aldrende Arendse</i>	34

II.

<i>Nabuchodonosor</i>	39
<i>Potiphars Hustru</i>	41
<i>Holofernes</i>	44
<i>Kong David</i>	48
<i>Johannes den Døber</i>	51
<i>Jairi Datter</i>	54
<i>Den fortabte Søn</i>	57
<i>Den store Nadver</i>	66

I.

SOMMERNAT I DYREHAVEN —

De store Træ'r har suget Nattens Mørke ind —
det tunge Løv bevæges svagt af Nattens Vind.

Og over vaade Kroners mørke Sommervæld
staar Himlen sælsomt lysende som Fiskeskæl.

Der er slet ingen Sky, kun Himlens rene Dyb,
hvor Stjærner dukker op som tornet Sølvkryb.

Lavt over brede Enge driver Muldens Dis —
Kom, Kære, lad os vandre ind i Paradis

og give Skovens Dyr og alle Blomster Navn
og fylde helt med Duft af Løv og Nat vor Favn.

Se Dyreskygger græsser langs den smalle Sti —
de løfter langsomt Ho'det, mens vi gaar forbi.

Blødt svipper Blade mod os, blodigt river Torn —
da spærres Stien af et Dyr med brede Horn.

Du klapper Dyrets Mule og det tætte Skind,
og Dyret drejer sig og puster paa Din Kind.

Den store Skygge la'r sig lede af Din Haand —
Du selv er skyggegraa og stille som en Aand.

— — —

Nu blegner Stjærnerne bag Sommerkroners Væld,
det suser koldt i Løv, thi Natten gaar paa Hæld.

Den tavse Dyreskygge standser, vender om.
Det graaner over Sletten steppevid og tom.

Det blæser op, den salte Blæst fra blaagrøn Sø.
Langt borte rumler Vogne — fjærne Hunde gø.

O sunde Sommermorgen uden Suk og Savn,
hvor Mand og Kvinde hvisker tyst hinandens Navn.

DEN SENE DAG —

Den sene Dag er uden Glans
og klam af Regn, der siler ned
fra lave Vinterskyers Graa
i Evighed, i Evighed.

Men jeg — jeg er en Regn af Ild,
en Tjørn i Blomst langs Aftenvej,
en sagte Sang, en halvkvalt Graad,
fordi jeg elsker Dig.

VIBEKE —

Regnen knuses mod det røde Tag.
Blæsten fylder Gaarden med sit Brag.
Hvorfor tænker jeg paa Dig i Dag —
Vibeke.

Sprang en Sølvstræng i den glemte Luth —
eller var det Isen som blev brudt
i en Sjæl af Glæden længst forskudt —.

— — —

Alle Strænge brast paa Luthens Brædt
uden én, der dirrer spædt og let
som en Barnegraad bag Puder grædt —.

Vibeke — Vibeke — —.

KÆRLIGHEDEN —

Tjørnen sagde:

Vogt Dig, Du unge Pige,
der gaar under Maanens Horn
langsmed det duftende Dige —
vogt Dig for Tjørnens Torn.

Stenen sagde:

Var Dig, Du unge Pige,
var Dig, Du unge Blod —
Stenen bag Blomsternes Flige
saarer Din nøgne Fod.

Kærligheden sagde:

Fly mig, Du unge Pige,
fly mig, Du spæde, med Gru!
For jeg — jeg er som den haarde Sten,
som den blodigt blomstrende Tjørnegren —
jeg flænger Dit Hjærte itu.

STORE TUNGE AFTENSKYER —

Store tunge Aftenskyer —
rød som Blod er Himlen.
Over Bølgebruset bæres
fjerne Klokkers Bimlen.

Ringer det i stille Kirker nu i Aftensvale,
skælver Aspens Løv mod Nat i alle dybe Dale — —.

— — —

Store tunge Aftenskyer
over Himlens Rande.
Alle Stjærnerne er knust
i Nattens barske Lande.

Fredløs Fugl, der længes efter Aspens stille Susen,
gaar med trætte Vingeslag nær øde Bølgers Brus.

SØN OG FADER —

Der staar en Mand i min Stue,
graat er hans Haar at skue —
med ét jeg bliver det vár:
den Mand er min Far.

Sært spundet er Dagenes Gang
af Graad og taareløs Sang —
forunderligt bundløse Sind:
paa det nære ser jeg mig blind.

Et Menneske lever og ældes
blandt Sjæle, der spirer og fældes —
med ét jeg smerteligt ser
det smuldre det sprøde Ler.

En Sjæl, der sørger og glædes
med mig, hvor i Verden jeg stedes —
hvor er det Hele dog sært,
at mit Liv blev en Anden saa kært.

Hvad har jeg at give tilbage
gennem de segnende Dage,
der langsomt tærer og graaner,
mens Sole byttes med Maaner.

Det er kun i en enkelt Stund:
et Ord, et Smil om min Mund,
et Tryk af min Haand om hans Haand,
der viser, jeg er af hans Aand.

Kun fattige Ting kan vi give,
Far, mens vi er i Live —
Du aanded' dog Liv paa mit Støv
en Majnat, da Knop blev til Løv.

HUSARHESTEN —

Dina, min sorte Husarhest,
Dina, min lille Hoppe —.
Visnede Blade daler
tyst fra de høstlige Toppe.

Prustende traver Du, Dina,
tramper paa tørre Kviste.
Solskinnets blege Gnister
glimter bag Løvværkets Riste.

Dina, min gode Hoppe —
en hjulbenet blaa Berider
satte de første Sporer
i Dine buttede Sider.

En Overgang var Du i Tvivl,
om Du eller han var den stærke,
saa fik Dine unge Kæber
Kandarens Jærnstang at mærke.

Du blev kun en menig Husarhest,
tung som Du er af Lemmer —
blev klappet af grove Næver
og kaldt paa af Bondemaalsstemmer.

Du gik med de andre Heste
troligt i nikkende Række.
Om Pallasken peb om Dit Øre,
Du lod Dig ikke forskrække.

Og saa blev Du Hest for en Doktor,
der entred Din Ryg besværligt.
Kunde Du høre paa Røsten,
at Doktoren mente det kærligt,

selvom hans hudløse Hænder
strammed krampagtigt i Tøjlerne,
medens hans Støvler raved
forvildet rundt efter Bøjlerne.

Du kunde berøre hans Støvle
med Mulen — fortroligt, blufærdigt.
Han rakte Dig Rugbrødshumpler
med Hænder, der dufted mærkværdigt.

— — —

Ja, nu har vi kendtes længe
og fulgtes i Kulde og Hede
og sprunget — paa samme Tid —
over Rander dybe og brede.

Over saftige Grøfter i Enge,
hvor Kørne gumlende sove,
og over de sorte Grøfter
dybt i de høstlige Skove.

Dina, min gæve Husarhest,
Dina, min lille Hoppe —
hører Du Vintersuset
tungt i de høstlige Toppe.

Ak, der vil komme en Tid,
hvor de spændstige Ben bliver træge,
en Tid, da Du ikke kan bruges —
ikke en Gang til en Læge.

Med ligegyldige Hjærter
sælger de Dig, Du sorte,
maaske til en Sildemandsvogn —
en Kugle var det, de burde — —

Dina, min lille Hoppe,
Gud ved saa, hvordan Du faar det —.
Paa haarde Sten maa Du trave,
saa godt Dine Ben formaar det.

Maa gumle det karrige Foder
med gamle og slidte Tænder,
maa døje en Sildemandskæft
og Knubs af stinkende Hænder.

— — —
— — —

Men en Dag vil den fedtede Vogn
møde de blaa Husarer —
da vil Du dreje Øret
og lytte til disse Fanfarer.

Da ser Din enfoldige Sjæl
sommerligt blomstrende Marker
med Heste, der utaalmodigt
i Tuernes Græsstraa sparker.

Og Solen lyner i Staal,
i Skede og Sabelfæste —
Du hører atter den dejlige
Lyd af springende Heste —.

— — —

— — —
Men Gardehusarerne rider forbi,
og Kusken blir ked af at kigge,
saa vender han Skraaen og brummer:
Naada, Din gamle Krikke!

LANDEVEJ —

En rødkjølet Rytter
ad Vejene red,
saa Skimlen var skummende
vaad af Sved
— en høstlig Aften,
da Solen gik ned.

Fra Pelshuen dinged
to knækkede Fjer,
Kjolen var blodsmurt
og stænket med Ler.
Han kom fra Bataillen
og søgte Kvarter.

Bladene svirred
fra svajende Gren.
Aftenens Brise
var kold og ren.
Han strakte i Bøjlen
de mødige Ben —

letted sin blankslidte
Lædergump,
snoede Barten
og fløjted en Stump
af en Ryttersang
grebet paa Slump.

Og Maanen stod op
saa gul og saa bleg.
Det rumlede fjærnt
paa den skumrende Vej,
hvor Bladene drev
deres hvislende Leg.

Der kom en Karosse
af Skumringen frem
med Knagen og Knirken
af Guldkassens Rem.
De kulsorte Heste
længtes nok hjem.

Paa Bukken sad Kusken
i graat Liberi.
Bag fintsløbne Ruder
et silkegult Hi —
det duftede sødt,
da den rokked forbi.

Men Rytteren vendte
sit skummende Dyr
og stirred mod Vognen
bag Vejstøvets Sky'r —
hans Hjærte længtes
mod Æventyr.

Han saa dem, da Vognen
skramled forbi:
to smilende Øjne,
der ægged til Krig
som en hidsig og lystig
Fiol-Melodi.

Han sporede Skimlen
og naa'de i Hast
Karossen, der bar paa
sin dejlige Last:
en Tøs, der var glat
som mat Alabast.

Han samlede sin Hest
med et strammende Ryk,
den fnyste og prusted
med Nap og med Nyk,
mens han sad som støbt
til dens svajede Ryg —

og raabte: »Min Skønne,
hvordan er det fat,
saa sart en Skønhed,
saa sjælden en Skat
paa den øde Vej
i den ensomme Nat.

Forlad mig, jeg er kun
en menig Husar;
mit Hjærte, min Pallask
er alt, hvad jeg har —
men begge er Eders —.«
Han fik intet Svar.

Det lo kun sagte
i Vognkassens Skjul
— kvidrende ømt
som en Morgenfugl,
naar Himlen i Øst
bliver gyldengul.

Og alt det han raabte
den røde Husar,
kun Vognens gnistrende
Skramlen var Svar.
Vildere, vildere
Farten bar.

De kulsorte Heste
fnyste og sprang
lænkede fast
til den vippende Stang.
Karossen kørte,
saa Hjulene sang.

Og Skyggerne sortned
og Natten faldt.
Hestene løb
som om Livet det gjaldt —.
Da skreg Husaren:
»Min Hest er halt! —«

Tørred sin solbrændte
Pande for Sved,
drog sin Pallask
og svovled en Ed,
da han prikkede Kusken
af Bukken ned.

Da skreg det i Mørket
fælt og vildt
som en Synder, der havde
sin Sjæl forspildt,
mens Høstmaanen lyste
saa gult og saa mildt.

Hestene stejled,
saa Skaglerne brast.
Karossen standsed
som naglet fast
paa den øde Vej
med sin dyre Last.

Husaren sprang af,
rev Vogndøren op —
hans Hjærte dunked
med haarde Hop —
som sydende Luer
brændte hans Krop.

Da sank han i Knæ
med et bange Vræl.
Rædselen frøs
hans forhærdede Sjæl,
saa han skjald fra Isse
til sporesmykt Hæl. —

En Dødning grined
bag Sølvslørets Net —
Øjet var halvvejs
af Orme ædt —
paa Kinden sad størknende
Blod, der var grædt.

— — — —
— — — —
De fandt ham ved Gry
bag en Hybenhæk,
hans Næve laa slapt
i den kølige Bæk —
hans Øjne stod glasagtigt
stivned' i Skræk —.

DON JUANS DØD —

Det skumrer langsomt i den rige Stue —
fjærnt ringer Bronceklokker i »Vor Frue«,
og røde Aftenskyer tungt sig taarne
af Solnedgangens Kobberstøtter baarne.

Den Syge rejser sig fra Silkepuden
og ser mod Æbletræets Gren bag Ruden,
som Aftenbygens store Draaber vasker —
den blomsterfyldte Gren mod Ruden basker.

De magre Fingre famle svagt om Koppen —
med Møje holder han sig fast i Stroppen.
Og grønne Flaskers syrlige Essenser
har fyldt det lumre Rum til sidste Grænses.

Hans Hoved segner tungt mod Silkepuden —
hvad rager ham den nye Vaar bag Ruden
og Aftenbygens Stænk fra vaade Pile —
han længes bare efter helt at hvile.

Aa, slippe Livet helt af sine Hænder —
den Mund, der én Gang bed med stærke Tænder,
nu mimrer den med sine sunkne Gummer
en sidste Ed, der med et Gisp forstummer.

Blidt kalder Bronceklokker i »Vor Frue«,
og dybere blir Mørket i hans Stue.
Med Maanesølv er Himlens Blaa forseglet,
det funkler sælsomt i Rococospejlet.

Da aabner han de store, trætte Øjne —
det var som blev hans Kind af Hænder strøgne —
hvor kom den fra den svage, friske Brise,
der bringer Feberhjærnen kølig Lise.

Sin Albu støtter han mod Hovedpuden —
thi se — i dette Skær fra Maaneruden
et Kvindehovede med Ørenløkker
— fra yndig Øreflip de gyldent rækker.

Og Kvinden stiger op af Maanens Vande
og kysser tyst og ømt hans Kind og Pande
— som Sommerregn i Hundedages Tørke,
som Rosers Duft i øde Stuers Mørke.

»Alverdens Kvinder gav Du Graad og Smærte,
jeg var den eneste, der saa Dit Hjærte.
Nu skumrer det, og Stjærneduggen falder,
Don Juan, det bliver Nat — og Mørket kalder —.«

Det gamle Sølvurs Toner spinkelt klingre —
i Mørket spiler han de stive Fingre,
et henrykt Smil sig breder om hans Læbe,
saa synker mod hans Bryst den slappe Kæbe.

Den tørre Strubes rustne Lyd forstummer —
i vidløs Latter gaber Grevens Gummer,
og Fluer kravle paa de sprukne Læber,
hvis Skum om deres Stankelben sig klæber.

— Der er saa stille nu i Dødens Stue,
thi alle Klokker tie i »Vor Frue«.

DEN ALDRENDE ARENDSE —

Vinden jager den blygraa Sky,
hujer i skumle Porte.
Klokkerne runger med Dommedagsgny
dumt over Kisten den sorte.

Kisten skjuler Dit brudte Ler,
Ewald, af Sorgen hærget.
Dranker, Drømmer og barnlige Sind,
blev Du paa Golgatha bjærget?

Svirebrødrenes Galgenhob
gyser ved disse Klokker.
Følget synger en rusten Sang,
blottede Hoveder rokker.

Mulden buldrer mod Kistens Brædt,
Ler skal med Leret bole.
Solen gnistrer i Messing og Staal,
springer i tusind smaa Sole.

Fugle basker med tunge Slag
langsmed de graa Façader.
Aftenen kommer med Suk og Sus,
køler de krogede Gader.

— — —
— — —

I Hørkræmmer Ribers kalkede Gaard
siddet den sølvgraa Madame,
svøber sig i det ostindiske Sjal,
stirrer i Ovnens Flamme.

Ewalds Arendse, hærget af Aar,
elfenbensgusten at skue —
Kindernes Gulddun blev fattige Haar —
forvitret blev Læbernes Bue.

Hun sidder med tomt og stirrende Blik
og Hænderne folded' i Skød —
ser kun hin sænkede Sorgens Profil
gusten og haabløst død.

Bliver saa træt af Tankernes Tog,
pusler i Skuffer og Skrin,
glatter med mager, hvileløs Haand
nystrøget, køligt Lin.

— — —

Saa pikker Hr. Riber paa Dørens Karm,
hans Smil er som blanke Penge.
Snart ligger det værdige Ægtepar
lunt i de brede Senge.

— — —

Kræmmeren snorker i Maanens Skin
gabende tomt som en Karpe —
lytter Du søvnløs Arendse — Arendse —
til Stormens durende Harpe — —.

II.

NABUCHODONOSOR —

Med Haaret fuldt af Roser
sad Nabuchodonosor
bag spækket Dyrebrad.
Hans Vom var overmaade stor,
den hviled paa det halve Bord —
dog var han ikke glad.

Hans fede Fingre pegte:
Gaa væk med alt det stegte
og dette kogte Kød!
Min Bug er snart for tungt et Læs,
nu vil jeg bare æde Græs —
i Ny og Næ en Nød.

I Guldstol bar de Knarken
og lagde ham paa Marken
blandt Blomster hvide, blaa —
saa blæste de i lange Horn,
mens Kongen bed af Græs og Korn
og slikked Dugg af Straa.

— — —
Hans Dronning Majmajmabling
en killingagtig Skabning
gik langs det vaade Hegn
i drueblaat Gevandt
med Kongens Livdrabant
mod Aftenskovens Egn.

Og Grenes Dugvæld dryssed,
hvergang de hæftigt kyssed —
men over dunkelt Korn,
hvor Nabuchodonosor
sov paa de knuste Roser
steg Maanens skønne Horn.

POTIPHARS HUSTRU —

Bag Hyacinther summer sløvt
en Vinterflue.

I Himmelsengen strækker sig
en sydlandsk Frue,
og Silketæppet runder sig
om Knæets Bue.

Ak, Luften er saa tung af Sol
og blaa Violer.
I Nabostuen Fruens store
Kat sig soler
og lister Morgentur paa Potiphars
Reoler.

Den Blomsterduft, den Foraarssol
i samme Stue.
Det unge Blod, det tunge Blod
er svært at kue —
frem under Tæppet kommer nu
et Knæ til Skue.

Hun køler Kinderne med Spejlets
Sølvkulde.

Som Æbler er de — ja, af Saft
og Sødme fulde.

Men Silkesærken dækker ej
alt, hvad den skulde.

Hun gaber højt og kaster sig
i Himmelsengen;

— Haanden napper dovent op
om Klokkestrængen,
og flux ind over Tærsklen triner
Jødedrengen.

Hvor er han smuk! En Hage stor
og mandigt krummet.

Og Øjnene — med dugget Skær
af Himmelrummet,
hvor Maanebaaden vugger sig
paa Stjærneskummet.

Den Foraarssol, den Blomsterduft
i samme Stue,

det runde Knæ, der stilles dør
saa frækt til Skue —
det klemmer sælsomt i hans Hals,
han stammer: »Frue —«.

»Kom nærmere, min Ven,« hun hvisker
utaalmodig.

Og nærmere han kommer — nær —
thi han er modig.

Men Kinden, Jakobs dyre Søn,
er purpurblodig.

Da river han med ét sig løs,
saa Sølvkoppen
hen over Gulvet tumler sig
med Bump og Hoppen.

Det eneste Fru P. beholdt
var Selestroppen.

Han styrted ud — kun bort, kun ud
fra denne Stue,
der var som selve Satans Ild
i Helveds Grue —
O Jakobs dyre Søn, Din egen
Sjæl var Lue.

— — —

Med flere Buler faldt til Ro
omsider Koppen.

Men Fruen hulked, saa hun skjalv
i hele Kroppen
og sparked Tæppet af og bed
i Selestroppen.

HOLOFERNES —

Hendes Røst var Fugles Klagen —
skræmt af Nattestormens Bragen,
naar det graaner imod Dagen.
— — Judith hulked i Dit Telt,
Holofernes — Drabsmand, Helt.

Denne salveglatte Enke
pønsede paa List og Rænke,
tænkte rigtigt: Hvem vil krænke
svage Kvinders smukke Hals
ydmygt rakt til Fals.

Hendes Gang var Palmeblades
tyste Svajen ved »De Glades
Væld«, hvor store Trapper bades
blidt i Aftensolens Brand
af det lunkne Vand.

Hjærtet hamred i Din Side
mere hedt end paa de Tide,
da Du grumt med Buk og Blide
stormede Petipota
og Ekbatana.

Du fik Medynk med den svage,
svor ved Spydets haarde Stage,
at hun skulde alle Dage
læske Dig som Foraarsregn
i en stenet Egn.

Men i disse Kvindeklæder
uden Bolt og Fangekæder
gemte sig en Hjærteæder,
Snog og Basilisk —.
Holofernes, hvorfor greb Du ej Din Pisk.

— — —
— — —

Mægtigt drak Du, Holofernes
— Bægret fyldtes ved en Ternes
Omhu — som en tør Cisternes
Grusbund drikker Foraarsregnen —
salig drukken grønnes Egnen.

Vin fra fyldte Halse sprøjter,
Mavedans af lade Tøjter,
mens fra lange, lyse Fløjter
drypper Sølvmusik. — —
— Hvorfor smisked Gæsterne i Skægget, da de
gik?

Holofernes tungt sig vælted,
løsned Brynjen, slængte Bæltet.
Alle gik de ud af Teltet
uden én —
én af hvem Du mindst af alle ventede Men.

Dette mørke Tyrehoved,
som Du tidt i Kampen voved,
mistede Du, tungt hensovet
i Dit eget Telt
Drabsmand, barske Helt.

Thi den Haand, der skulde klappet
ømt Din Hud og blidt den nappet,
mens Din Mund for Kys blev tappet,
drog — besat med Ringe —
Høvidsmandens Klinge.

Aa, det gøs en lille Smule
over Judiths gyldengule
Hud, der var som Hestens Mule,
medens Munden smilte grum,
da Din Strube gabte — stum.

KONG DAVID —

De høje Vinduer var dækket til
med Purpurlag,
og Aftenskumring var det — selv
ved højlys Dag;
og fjærnt, bag tunge Forhæng, fjærnt
lød Stadens Brag.

Hvem kryber dør i Mørket om
paa nøgne Knæ —
som Støvets usselige Orm,
som Kryb og Kræ —
og dunker Panden haardt til Blods
mod Cedertræ.

Hvor er Din Herskerpandes gyldne Ring,
paa Puder bragt —.
Du strø'de Aske i Dit Haar
og rev Din Dragt —
saalidet, David, ænsed Du
en Konges Pragt.

Bag svulne Øjelaage svider Graad
som Salt, som Ild.

»Hvordan kan den dog blive grum,
der helst var mild —
jeg skulde ledet Hjordens Fod,
selv for jeg vild.

O Herre, tag den gustne Skygge bort
fra Tronens Krog —
jeg hører, hvor jeg staar og gaar
dens Dødningsprog:
Sig, David, kender Du igen
den Mand Du vog —.

Og Skyggen staar, hvor Batseba en Gang
med Smil har traadt —
hvad famler mine Hænder i
— det klæber vaadt.
Urias, mit eget Blod —
gør det Dig godt —.«

Igennem Salens Skumring skreg han højt
af Smærte bidt.
Drabanten standsede med et
de tunge Skridt
og lytted paa de røde Sten
af Fodtrin slidt.

— — —
Dit Sind, Kong David, led alt hvad et Sind
kan lide.

Men da det paa den sjette Dag
var Aftentide,
slog Kongen Purpurtæpperne
til Side.

»I Sorgens trange Kløfter var forlængst
jeg hjemme, .
min Haand er mat, min Fod er tung,
ru af Graad min Stemme.
O Herre, giv Din Tjener Lov
at glemme«.

JOHANNES DEN DØBER —

I syv Døgn laa Døberen
blandt Krybet i Herodes Fan-
gehul. Og Herodia, Skøgen fra
Ekbatana, Hérodes Hustru, ka-
stede daglig Brød til ham som
til en Guldfisk. Men hans Sjæl
formørkedes, og paa densyvende
Dag taledede han og sagde :

»**S**taar jeg nu i Jordans Flod —
Vandet isner om min Fod,
Fugle synger i den grønne Terebinthe.
Hvem mon Herrens Sjæl forstod —
se, hans Hvedemark er fuld af Klinte.

Folket staar ved Flodens Rand
tæt i Aftensolens Brand,
brogede som Blomsterne i Dale.
Ak, min Tale er som Vand
mod den Kommendes — som Luer er hans Tale.

Rørte jeg hans Hovedhaar
nu — nej, det er tusind Aar
siden Fuglen sang i Terebinthen —
Hvem mon Herrens Sjæl forstaar —
mellem Hvedens Guldax yngler Klinten.

Det er ikke Jordans Flod — —
Lænker isner om min Fod,
Remme snøre mine Hænder sammen — —
— se, min Sjæl er glad og god —
det, der lider, er kun Dyrehammen.

Rasled de med Lænkens Jærn —
nej, en Tone — sød og fjærn —
Fløjters Graad og vilde Harpetoner —
Herre, Herre, vær mit Værn
mod den smalle Skøges Fugledoner —.

Hendes Tunge kom mig nær
i det gule Fakkelskær,
og hun lagde blødt min Haand mod sine Bryster —
Silken strejfed mine Knæ'r,
hendes Strube skjulte Nattens Fuglerøster.

Hæslige Herodia,
Hore fra Ekbatana,
sig hvorfor Du stinker i min Ørken
— hører Du, Herodia! —
som en raadden Vandpyt midt i Tørken.

Ræk mig rusten Ragekniv,
jeg vil flænge i Dit Liv,
kaste Aadslet for de griske Hundes Gummer —
— —

Herodes — Herodes — Aah — haah —
et Aadsel er Din Viv —
et Aadsel, hvorom Fluerne summer!«

— — —
Da gulned Herodias Ferskenkind,
hun bed sin egen Mund
og spyttede og hvæsed' hæst
mod Fangekulens Bund —.
Der var kun ét hun tænkte paa
fra denne Stund.

— — —
Saa hugged de Døberens Hoved af
og lagde det paa Fad
og smykkede med Vaarens Blomst
den underlige Brad —
Herodia, Heròdia,
da blev D u atter glad.

JAIRI DATTER —

De folded den dødes Hænder
og lukked Øjnenes Laag.
Grædekonerne snøfted
og hviskede i Stuens Krog.

Den vældige Terebinthe
fyldtes af Dagens Sus.
— De ledte den store Mester
til Sorgens og Dødens Hus.

Han førte den blege Moder,
der jamred med kvalte Skrig,
bort fra den mørke Stue,
der duftede af Lys og Lig.

Saa satte han sig paa Lejet
— det knaste i tørre Spaan —
og greb med de store, magre
Hænder om Barnets Haand.

— — —
Dér sad han i dybe Tanker,
da Aftenhimlen blev rød,
og klappede de stive Fingre,
der laa saa tungt i hans Skød.

Saa bleg og saa barnestille
som sov hun sin trygge Blund —
da bøjede han sig langsomt
og aanded paa Pigens Mund.

Og Huden fik Rosers Rødme,
det skjælv bag de lukte Laag —
Hagen løfted sig lidt — —
det smiled om Mundens Krog —.

Og Haanden, der laa i Mesterens
Hænder — saa godt et Skjul —
rørte sig sagte — leved,
blev som en fanget Fugl.

— — —
— — —

Den Sjæl, der i Verden er fremmed,
den Sjæl, der paa Dybet flød,
klager med blodig Mund:
»Se, jeg fik Sten for Brød.

Gaa til min mørke Stue,
rør ved min stive Haand —
Mester, Mester, jeg beder Dig
aand paa min Læbe — aand!

Jeg færdes i Skyggernes Rige,
gusten og graa er min Lød —
jeg er som Jairi Datter
død — død.«

DEN FORTABTE SØN —

Sommeraftenens Skygge
skrider fra Lindens Rod,
gyder sig hen over Vejens Støv
som en lydløs, skumrende Flod,
skjuler de dybe Spor
traadt af en mødig Fod.

Det brogede Hornkvæg vralter
hjemad paa kløftet Klov.
Messingbjælderne skringler
og skrangler om smeldfed Bov.
Kraager basker med Skraal
op fra den nære Skov.

Hunde med dampende Tunge
napper i Oksernes Ben —
Dyrene spjætter ud,
saa det fyger med Støv og Sten —
Vandreren trænges i Grøften,
griber om Gærdets Gren.

— —

Vandrerens standser — mødig —
ved Gaardens Munkestensport,
læner sig tungt mod Muren;
Øjet bli'r vaadt og stort.
Fingrene famler raadvildt
om Kæppens blankslidte Knort.

Graaden sidder i Halsen —
det er jo hans Faders Hus:
det samme truende Stokværk —
bag Væggene puslede Mus,
og over de skumle Lofter
gik Blæstens husvilde Sus.

De brogede Okser brøler
om Vandtrugets sorte Spejl —.
Hvor al Ting er uforandret:
Stentrappen slidt og stejl,
og Linden, hvis Blomster drysser
tyst over Tagets Tegl.

— — — —

Det skumrer i Oldingens Stue;
det venetianske Spejl
fanger dybt i sit Væld
Maanens Perlemorssegl
og de lange gyldne Gardiners
brisesvulmende Sejl.

Den Gamle blundede lidt,
nu vaagned han med et Nik,
idet den vældige Fløjdør
med Bronzehaandtaget gik —
den Fremmede blev ved Døren
som Tiggere har for Skik.

Oldingen drejed sit Hoved:
»Hvad vil Du fremmede Mand —
nages Din Bug af Sult,
Din Tunge af Tørstens Brand?
Eller — bringer Du Bud
fra det fjærne, fremmede Land?«

Der blev saa stille i Stuen,
saa tyst var det gamle Hus,
man hørte kun Oksernes Tramp
tungt over Gaardens Grus,
og de vældige Lindetræers
tuslende Aftensus.

Den Fremmede svarede ikke —
da sukked den gamle Mand
og læned det hvide Hoved
mod Gyldenlæ'rsstolens Rand,
kasted en Mønt paa Tæppet —
den laa som en gylden Brand.

Da styrted den Fremmede frem
og favnede Oldingens Knæ,
krymped og vred sin Krop,
som var han et nedtraadt Kræ,
kyssed den gamle Haand,
der var mager og tør som Træ.

I Oldingens matte Øjne
lured en lønlig Skræk,
den tandløse Mund fortrak sig
som smagte den Dyvelsdræk —
han greb den Fremmedes Hoved
og gransked det Træk for Træk.

Ak jo — det var Sønnens Ansigt:
Moderens barnlige Mund,
de samme forundrede Øjne,
som vaagned de nys af en Blund, —
men Lyster og Last havde skaaret
Furer i Hudens Grund.

Da rejste den Gamle sig langsomt
og folded Hænderne fast,
ranked de trætte Skuldre,
som slap han en stentung Last —
og saa mod de fjærne Stjærner,
der ligned Draaber, der brast.

— — — —
»Nu vil vi holde Gilde, min Søn.
Hej, Musikanter, herhid!
Min Søn, paa Dit Fad vil jeg lægge
den allerfedeste Bid —
min Søn — aa, jeg er som Hyrden,
der finder det savnede Kid.

Min Sønneke, tal til Din Far
som Vennen taler til Ven —.«
Da sukkede Sønnen dybt
og stirrede for sig hen,
mens Faderen strøg hans Nakke
kærligt — igen — igen.

»Det var i de unge Dage —
Far, mon Du forstod
den Uro, den evige Uro,
der hidsed mit hede Blod.
Jeg var som en Plante, der sygner,
fordi den ej kan slaa Rod.

Det høje truende Stokværk
var som et Fangebur,
Havens blomstrende Hæk
var mig en pigget Mur —
at sidde paa Burets Pind
var aldrig en Ørns Natur.

Aa, disse blide Egne!
Jeg længtes mod store By'r,
hvor Luften er flimrende Luer,
og Larmen som Skraal af Dyr —
Længselen hidsed min Sjæl
som Klingen den tirrede Tyr.

Aa, disse tamme Dage!
Jeg vilde Blod og Brus,
jeg vilde Vin og Roser,
jeg vilde Vold og Rus —
jeg martredes til Døde
her i min Faders Hus.

Og hende — Du ved — den Kvinde,
jeg lovede al min Sjæl —
jeg følte mig som et lænket Dyr,
der aldrig kan slippe sin Pæl,
hun stjal jo min Ungdom — min Ungdom —
saa vendte jeg hende min Hæl.

For jeg lededes ved hendes Ynde
og ved hendes barnlige Mund
og al denne kyske Længsel,
der bæved i Øjnenes Grund —
jeg vilde en Tøs, der var vild
og syndig og sort og ond.

— — —
Nu er det forbi altsammen,
nu ser jeg med undrende Gru
paa alle de ødte Dage:
min Ungdom, der smuldred itu —
se Far, jeg er kommen til Dig
med knust og angrende Hu.

Min Sommers Luer er Aske,
jeg venter den kølige Høst,
min Sjæl er syg af Lede
ved Verdens vandle Lyst —
se Far, jeg er kommen til Dig
at græde ved Dit Bryst — — —.«

Den hvide Olding smilte
saa mild og hjærtensgod,
saa greb han Sønnens Haand
og gik paa gigtsvag Fod
igennem Maanelysets hvide,
drømmeblide Flod —

igennem øde Gange,
hvor Mørket var som Beg,
igennem skumle Sale,
ad Trappetrin, der skreg
og klaged for hvert Skridt,
han ledte Sønnens Vej.

Han aabnede en Dør
i Husets søndre Fløj,
det dufted af Hyacinthers
fuldtudsprungne Løg —
fjærnt jubled Violiner
med lange Buestrøg.

Der kom en Kvinde mod dem,
men standsed med et Skrig —
Sønnen stirred — stirred,
som saa han paa et Lig,
hvorfra man brat har løftet
det grove Lagens Flig.

Hen over Halsen lyste
en blodrød Silketraad.
De magre Nøgleben stod frem
som Spanter i en Baad;
den fine Kind var hul,
og Næsen rød af Graad.

Den hvide Olding smilte
og klapped Kvindens Haar —
da skiltes hendes Læber
og lignede et Saar.
»Min Søn, se hun har ventet
de lange, lange Aar.«

Den magre Kvinde smilte
saa fattigt og saa blidt —
»Se paa det stakkels Barn,
min Søn, hvor hun har lidt —«
men Sønnen veg tilbage,
hans Mund var sammenbidt,

han knytted sine Hænder
og snurred paa sin Hæl
og hvæsed, saa han spytted:
»Min elendige Sjæl,
der skal danse som et Dyr
om den selvsamme Pæl —«

Hans Kind var hvid som Væggen,
og Munden styg af Trods,
han lignede et Dyr paa Spring,
en lurende Los — —.

Da brast det Hele for ham,
hans Mund blev veg og ræd,
han sank i Knæ paa Gulvet
og græd — græd — —.

DEN STORE NADVER —

Den vældige Konge taled:
Bered mit Hus til Fest,
naar Himlen græder Stjærner
for Solens Død i Vest —
og byd al Folket til mig
at være Kongens Gæst.

Saa læned han Herskernakken
mod Tronens sorte Stol
og stirred — tavs af Tanker —
mod Kuppelhvælvets Pol,
mens alle Ho'der sænktes
og Sølvbasuner gol.

Den trofaste Tjener vandred
med fromt og festligt Sind
fra Dør til Dør i Staden,
da Natten blaa og blind
udfolded sine Vinger
om Stadens spidse Tind.

Han kom til den Riges Stue
og banked stille paa —
dør sad den gamle Gnier
i Skindpels sid og graa.
Bag smaa og støvgraa Ruder
i Skumring Stuen laa.

Han stablede Gulddukater
med tynd og gusten Klo,
— maalte Kongens Tjener
fra Haaret til hans Sko
med kolde Fugleøjne,
mens ravnehæst han lo,

rysted det magre Hoved,
og greb en Rulle fat
og løftede mod Lyset
den tunge, gyldne Skat —
og gemte den i Skrinet
paa rosenfarvet Vat.

Den trofaste Tjener vandred
med from og festlig Hu
og kom til Fyldebøtten,
der flommet, uden Blu,
med tykke Kæber gnasked
et Dueben itu.

De blodsprængte, tunge Øjne
saa sløvt i Luften ud.
Svedperler trilled langsomt
ad Halsens fede Hud
som Vinens dovne Draaber
fra Kandens gyldne Tud.

Han o r k e d e ej at svare,
men glo'de dorsk og dvask
ud over Fades Fylde
og sukked med et Smask.
To sorte Fluer kravled
paa svedig Pandebrask.

Den trofaste Tjener vandred
med from og festlig Sjæl
til Brudehusets Porte,
hvor Trappens hvide Fjæl
bød tunge Sommerroser
til Pris for Gæstens Hæl.

Han standsede paa Tærsklen —
saa stærkt var Salens Lys.
Sød Os af Mad og Voxlys
fremkildred Nys paa Nys,
og Luth og Fløjters Sølvgraad
gav Sjælen søde Gys.

Dør saa han den høje Brudgom
med solbrændt Ynglinghaand
omfavne Brudens Midie
og løse Bæltets Baand —
mens Pigen sank bagover
som blæstbevæget Vaand.

Hvem ænsede Kongens Tjener
ved Brudens Blomsterbord —
det var en Nat til Galskab,
en Nat til Baal og Mord.
Jessicha, Jessicha!
Jeg flænger Dit sidste Flor.

— — —

Saa vandred den fromme Tjener
til fattig Synders Hus
til Tolderen og Skøgen,
til Stodder rig paa Lus —
og over Staden bares
de tusind Harpers Brus.

De flokked sig ydmygt sammen
og drog mod Kongens Gaard:
Den gamle Synderinde
med Krans om skident Haar,
den magre, røde Pige
med Glans af Synd og Vaar.

De pjaltede Tiggerunger —
forventningsfulde Smaa
med klare Barneøjne
mod Gaardens Lysvæld saa —
og Mødre bar de Mindste,
der ikke kunde gaa.

Den brudte, gamle Digter
med sølvgraat, uredt Haar.
Af Synd og Sorger hærget
hans Sjæl var som et Saar —
dog fabled han bestandigt
om Hjærtets store Vaar.

De Fattige og de Ringe,
hvem Sorgen kun var huld,
de vandrer, standser, lytter
til tusind Harpers Guld —
og Sjælen bliver stille
og sært forventningsfuld.

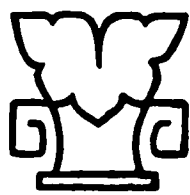
— — —

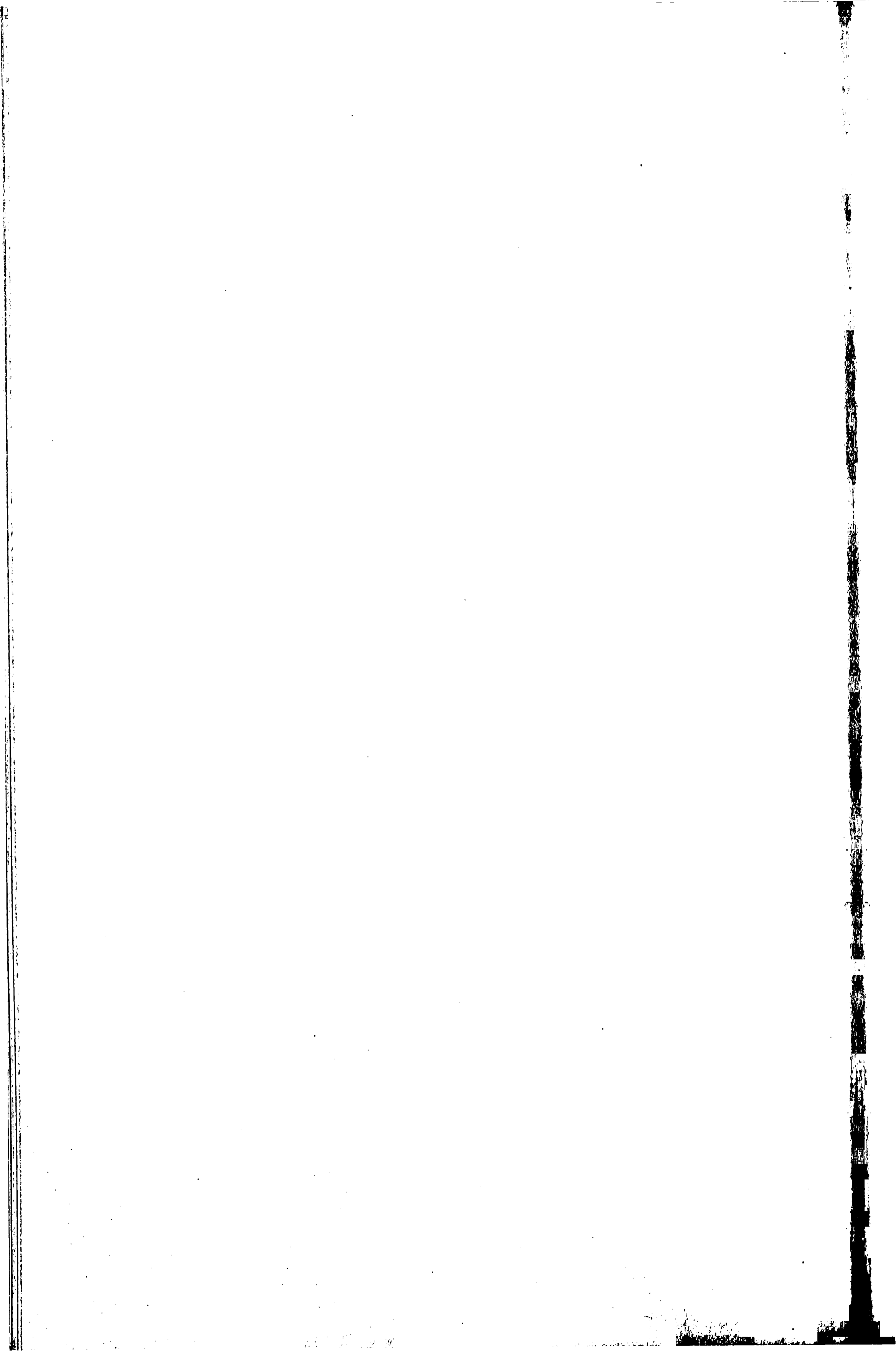
Den vældige Konge rejste
sig — stor — fra Tronens Stol —
det lyste af hans Aasyn
som Sommerdagens Sol —.
Og alle Ho'der sænktes,
og Sølvbasuner gol.

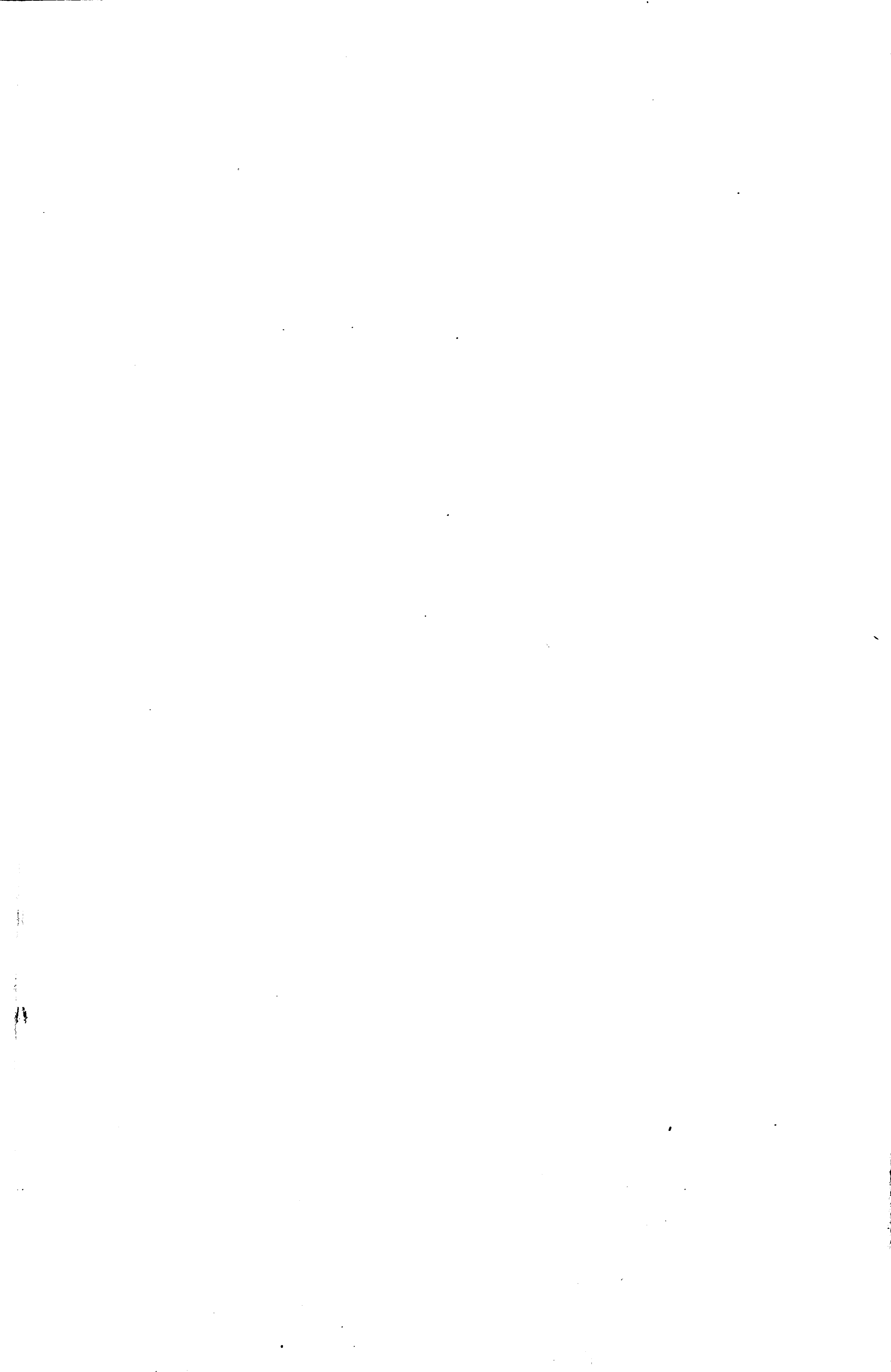
»Velkommen Du rene Hjærte
bag Syndens Snavs og Skarn,
kom giv mig al Din Længsel,
jeg løser Sorgens Garn —
græd ud i mine Arme,
Du stakkels vilde Barn.

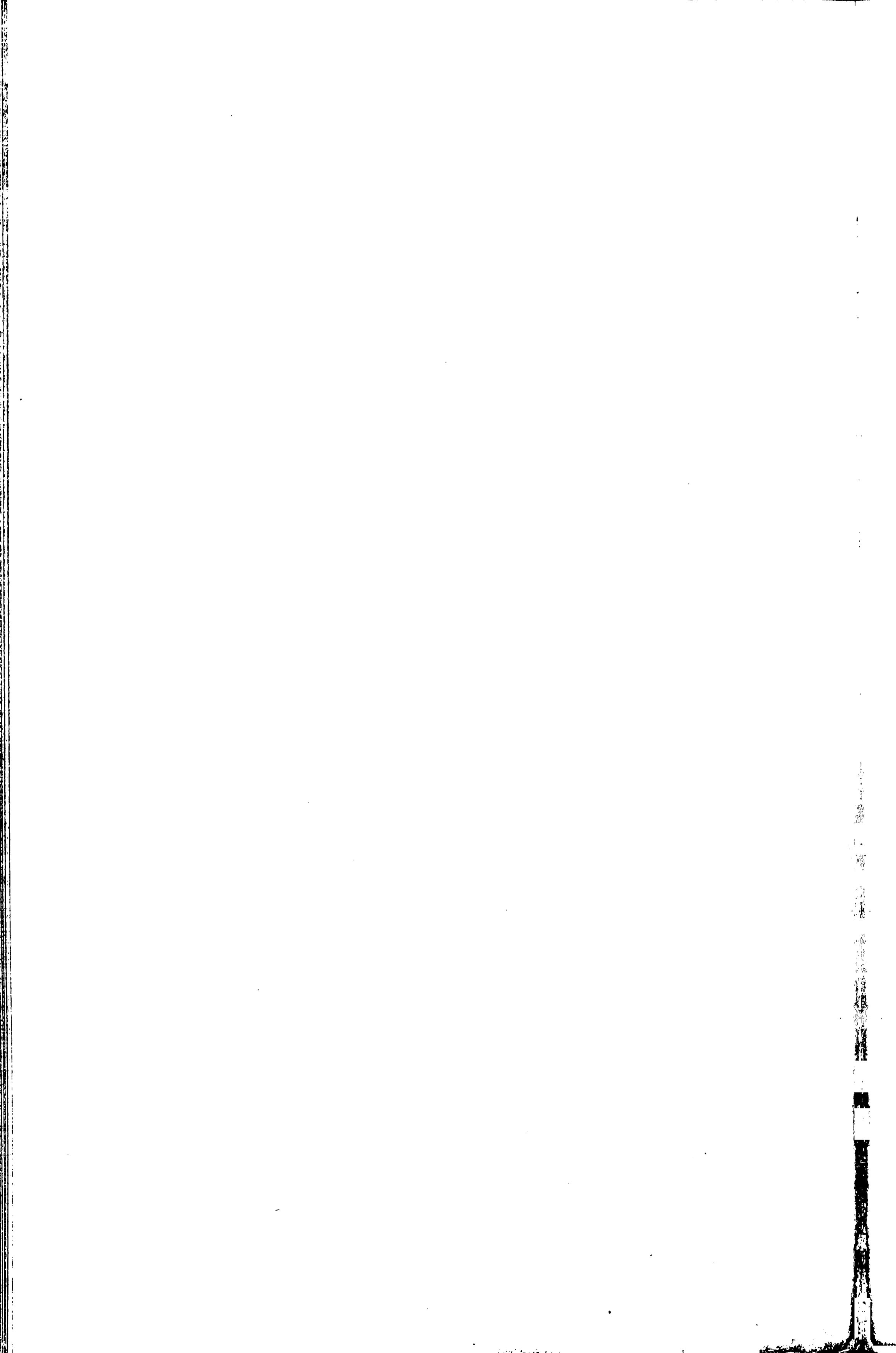
— —

Du lænked Dig ikke til Støvet,
Du Sjæl, til Døden bedrøvet,
Du Sjæl, der blev glad af at græde
gaa ind til Din Herres Glæde.«

JAKOB BADEN

